

Gyertyagyújtás advent 1. vasárnapján a pannonhalmi bazilikában – 2013

November 23-a van. A közeli benzinkút már karácsonyi fényekben pompázik. „Hol van még karácsony?” – kérdezem magamtól.

Most is, mint mindig, ahányszor csak arra megyek, a telep sorompója utamat állja. A portás, ahogy meglát, megfontolt mozdulatokkal kilép a nem túl komfortos, túlfűtött, fülledt bungijából, amelynek tetejéről valami hólé igyekszik lecsorogni. Zörög tőle a csatorna. A koszos lé maga se tudta, hogy vízzé vagy jéggé dermedjen, amikor a rideg bádogon végighömpölyög.

A portás odalép hozzám. Neki van vetkőzve, kockás flanel ingben, felgyürkőzve. Látszik rajta, hogy nem szívesen teszi meg a kezdő lépéseket felém. Ahogy végignézek tunyaságán, legszívesebben visszafordulnék. Leengedem az ablakom. Fagyos szél csap hirtelen az arcomba. Az idén először éreztem, hogy kíméletlenül beköszöntött hozzánk a tél. Őszszedőrszölöm a tenyerem és hunyorogva a portás arcába nézek: „Tiszteletem!” Ráköszöntem.

Egy macska somfordált a portás után jól fűtött menhelyéről. Ebédidőben járunk. Valamit főzhetett magának. Ahogy beleszagolok a levegőbe, kolbászos lecsó illata az. A hideg levegővel elvegyülő sült zsír illatát érezhetem. Jótékonyan ütötte meg orromat. Éreztem, a nyál is összefut a számban. Akkor eszméltem fel, hogy tegnap este óta nem ettem.

– „Kit keres?” – Kérdezi tőlem póznélküli egyszerűséggel.

– „Tiszteletem” – köszöntem neki újra, hogy köszönésre bírjam, de nem reagált. – „Losszmann úrral találkozom 1 órakor.”

– „Ott van elől az ügyfélparkoló!” – S mutatott irányába, és erős kezeivel pedig egy hosszú, sárga-fehér csíkosra festett csősorompót emelt a magasba ellensúlyánál fogva, utat nyitva előttem.

– „Lehet menni!” ...

Verdám begördült a parkolóba, ahol sok hely állt még szabadon. Kiszálltam az autóból, s rögtön sárba léptem. Valami kamion vagy kisteherautó állhatott előttem ezen a helyen. Olajos foltokat hagyott maga után a sártengerben. – „Na, jól fogok kinézni!” – gondoltam magamban. Autóm küszöbéhez ütögetve cipőmet próbálok a rám tapadt sártól megszabadulni, persze, miért ne, a sár egy része befröcsög a kocsik belsejébe. „A francba!” – dűnnyögök magamban.

– „Nem az az ügyfélparkoló, hanem ott előtte!” – Kiáltott utánam a portás, s közben rázta a fejét bénázásomon. Alig hallhatóan, de csak annyira, hogy mégis halljam, így fejezte be mondanivalóját: „Hát nem látod, te köcsög?”

– „Elnézését kérem, azonnal előrébb gurulok!” – Próbálok előmelegített hangommal bemotiválni valamiféle emberségességbe. Valóban, a munkatársak parkolójában egyformára felmatricázott céges kocsik álltak. „Láthattam volna. Egyébként is hogy jövök én ahhoz, hogy közéjük álljak?” – Portás barátom megnyugtatóan előrébb gurulok autóhossznyit, megtalálva rendszertani helyemet az „ügyfélparkolóban”.

Érzem, bensőleg zavar és nagyon megérint itt minden: az acélsorompó, a lebetonozott udvar, a csupasz fák, a hideg, a csatornában tétovázó jeges víz, a sár, amelynek felszínén színes-csillogó olajfolt csorog arrébb egy vékony, kis kanálison egy másik tócsába, a leköcsögözés, a kicsinyesség, a hülyeség, ez a déli szürkesség, a számban összefutó savanyú nyál, a derekamon összezsavarodott ing, a kényelmetlenség.

Losszmann úr késik. Autóban ülve várok az ügyfélparkolóban!, míg rám telefonál. A gyomrom az éhségtől háborogni kezd. Egyre mélyebben belesüppedek autóm ülésébe és érzem: de jó lenne itt és most ettől a világtól egy lépést hátrébb lépni, parányit eltávolodni. Jó lenne ezt a fáljt bezárni, offline lenni. Most mindentől, ami kívül van.

Rá kell csodálkoynom arra, hogy a világ, amelyben élek, kétségtelen, nagyon szűkös. Pi-hentető volt ez a felismerés. Ha kint (vagyis kívül) éljük az életünket, micsoda szűkös világban élünk. Lecsukom a szemem és megpróbálom belső világomra koncentrálni. A belső világomra... Amely most hirtelen, egyszerre nagyobb és több lett, mint valaha.

Át kellett adnom magam a felismerésnek: a dolgok kétség kívül nem kívül kezdődnek, hanem belül... és – merem továbbszólni gondolataimat... –nem alul, hanem felül, és nem a láthatóban, hanem a láthatatlanban.

Telefonom a zsebemben rezegni kezd. A kijelzőn a felirat: Losszmann. Elsőként szól a telefonba: „Hortobágyi Úr! Tisztelettel köszöntöm! Már vártam Önt! Itt vagyok!”